

Fred Gratzon

Jak nic nedělat a přitom vše uskutečnit

Ilustrace Lawrence Sheaff

UPOZORNĚNÍ!

Názory uvedené v této knize mohou vážně ohrozit váš současný způsob života. Jejich hromadné přijetí povede k epidemickému šíření štěstí, zdraví, blahobytu a osobního naplnění.

Na památku Juditě

JUDITKO, SESTRÍČKO,
VYDÁNÍM TĚTO KNIHY
SE NÁM PODAŘILO DOKONČIT
TVŮJ POSLEDNÍ PROJEKT!
IDA & KAROLINA

VÍTEJTE

Leností k úspěchu

**Jak nic nedělat
a přitom vše uskutečnit**

FRED GRATZON

Grafická úprava a ilustrace **LAWRENCE SHEAFF**

LENOSTÍ K ÚSPĚCHU: JAK NIC NEDĚLAT A PŘITOM VŠE USKUTEČNIT

Copyright © Fred Gratzon 2003 All rights reserved.

Czech Edition © Mamadam s.r.o. 2006

Všechna práva vyhrazena. Bez písemného svolení vydavatele nesmějí být jakoukoli formou nebo jakýmikoli elektronickými či mechanickými prostředky rozmnožovány části této knihy, s výjimkou novinářů, kteří mohou v recenzi uvést krátkou citaci.

Z anglického originálu *The Lazy Way To Success* vydaného v roce 2003 nakladatelstvím Soma Press ve státě Iowa, USA

přeložila Karolina Rauschertová – Křížová

Redakce: Zdeněk Hofmann

V Praze roku 2015 vydala společnost

MAMADAM s.r.o.

Žitomířská 7, Praha 10

www.mamadam.cz

3. české vydání

ISBN: 978-80-260-9208-7

Hledačům pravdy, spravedlnosti a cesty bez námahy

OBSAH

PŘEDMLUVA:	Uvedení mýtu o tvrdé práci na pravou míru
O AUTOROVI:	Lenoch až do hloubi duše
KAPITOLA 1	Práce???
KAPITOLA 2	Chvála lenosti
KAPITOLA 3	Po stopách nenamáhání
KAPITOLA 4	Úspěch bez práce - část 1: Zábava a hry
KAPITOLA 5	Úspěch bez práce - část 2: Nadšení
KAPITOLA 6	Hledání životního povolání
KAPITOLA 7	Špičkový výkon
KAPITOLA 8	Leností k síle a efektivitě
KAPITOLA 9	Leností (a jedině tak) k řešení problémů
KAPITOLA 10	Leností k vedení bez námahy
KAPITOLA 11	Leností ke štěstí
KAPITOLA 12	Tajemství oslnivých záblesků geniality
KAPITOLA 13	Hledání úspěchu v neúspěchu, nehodách, chybách a strastech
KAPITOLA 14	Jak nic nedělat a přitom vše uskutečnit
DODATEK I	Nejjednodušší způsob jak nedělat nic
DODATEK II	Zvláštní poděkování
DODATEK III	Poděkování

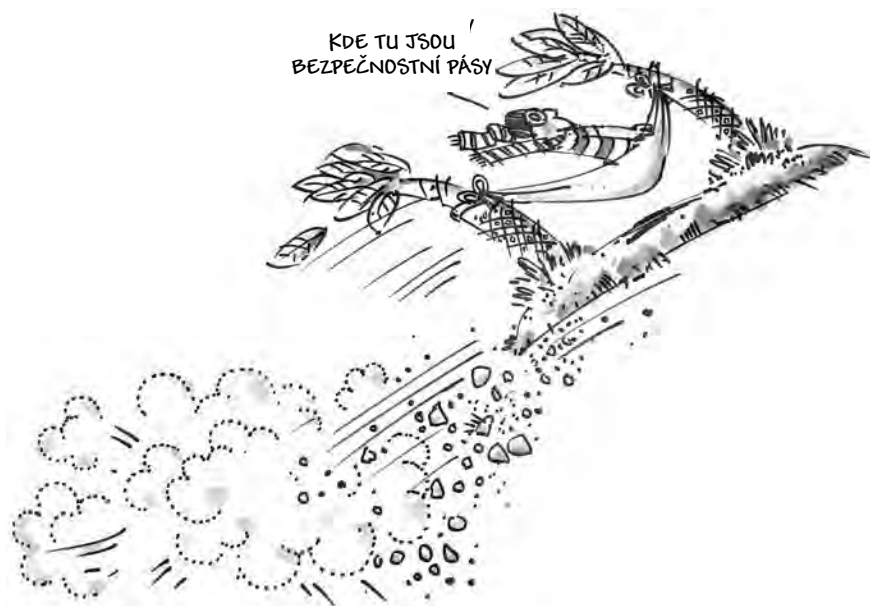
JÉ, TA KNIHA UŽ
ZAČÍNÁ!

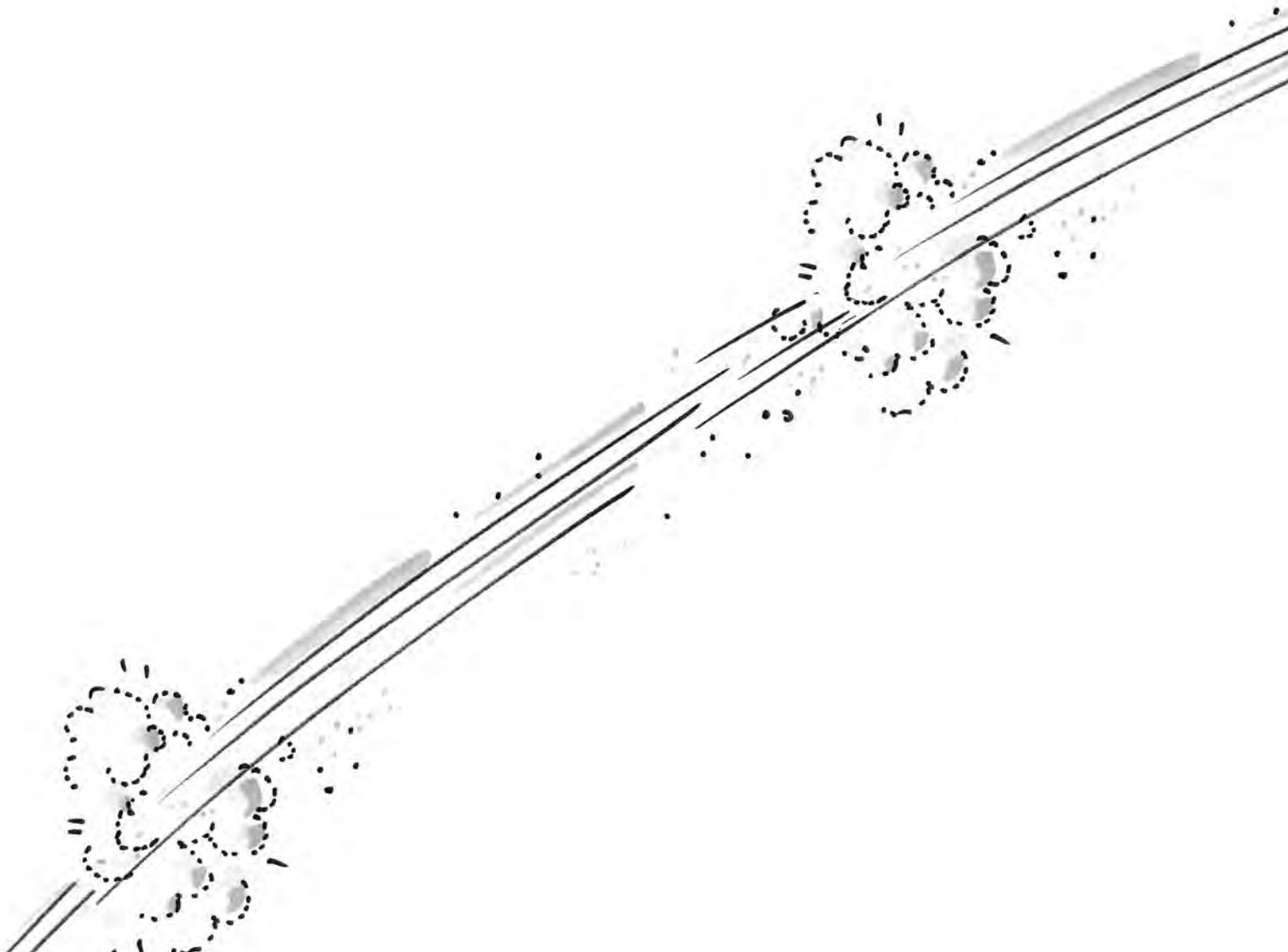

PŘEDMLUVA

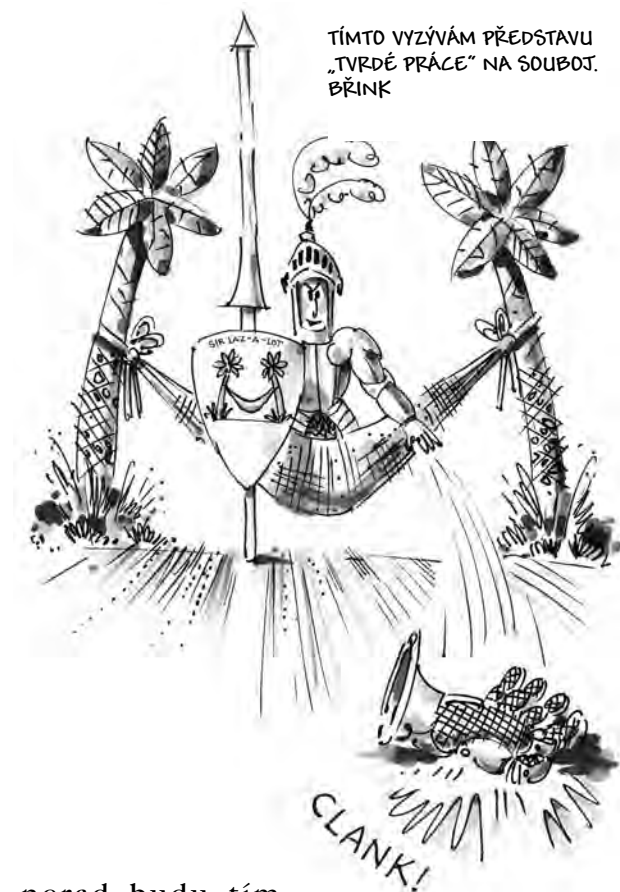
Uvedení mýtu o tvrdé práci na pravou míru

HOVOŘÍ K VÁM KAPITÁN POSÁDKY.
UVOLNĚTE SE A UŽIJTE SI JÍZDU.
JAK UVIDÍTE, NEJRYCHLEJŠÍ
CESTA
K ÚSPĚCHU JE TA NEJLÍNĚJŠÍ.

Jen velmi nerad budu tím vám tuto skutečnost sdělit. Ba ne, *velmi rád*, že vám to mohu prásknout to tu tedy řečeno pěkně bez obalu – tvrdá význam. Nebo abych se vyjádřil ještě jasněji:

prvním, kdo jsem naopak jako první já. Budiž práce nemá žádný

Tvrdá práce **NENÍ** základem úspěchu.

Tvrdá práce nemá s úspěchem vůbec nic společného.

Jestli spolu tvrdá práce a úspěch čistou náhodou nějak souvisejí, jedná se o pouhou shodu okolností a v žádném případě to není vztah příčiny a následku.

Je mi jasné, že davy upachtěných ještěrů, od nichž jsme neustále nabádáni, abychom pracovali až do úmoru, ruinovali svá těla a trpěli kvůli většímu zisku dokonce i bolest, to budou považovat za kacírství. Já ale tvrdím, že je nejvyšší čas tu zhoubnou potvoru jménem Tvrdá Práce zničit. Tímto tedy házím rukavici a s radostí vyhlašuji následující pravdy:

Úspěch je *nepřímo úměrný* tvrdé práci.

Lidé, kteří se veřejně hlásí k ctnostem tvrdé práce, vážně poškozují lidskou přirozenost, protože ve skutečnosti tvrdá práce úspěch brzdí.

Snaha najít způsob, jak se vyhnout práci, je hnacím motorem veškerého civilizačního pokroku.

Ten nejhlubší, nejintenzivnější a nejdokonalejší duchovní zážitek, který vás kdy může potkat, je založen na nicnedělání. Na *absolutním* nicnedělání.

Pojďte a připojte se tedy k našemu tažení, které vám jako mávnutím kouzelného proutku otevře oči a sami uvidíte, že jediný způsob, jak dosáhnout úspěchu, je *vyhýbat se práci* a že ti opravdoví hrdinové a hrdinky mající na svědomí všechny pokroky a úspěchy ve společnosti v podstatě vždy byli, jsou a budou líní lidé.

A vy sami také brzy přijdete na to, jak všechno *dokázat nicneděláním*.

NO PROTOŽE TO „NICNEDĚLÁNÍ“ NEDĚLÁTE SPRÁVNĚ. ALE TO SE DÁ CELKEM SNADNO NAPRAVIT.

O a u t o r o v i

Lenoch až do hloubi duše

Aleluja, já jsem flákač! Aleluja, já jsem flink!

FOLKOVÁ PÍSNÍČKA ZE 30. LET

Psal se rok 1969 a tehdy jsem byl pěkně vlasatý. Moje hlava totiž komerční nůžky kadeřníka neviděla víc než rok. Tak jako každý den jsem se vyštafíroval do svého obnošeného letního oblečku – otrhaných plátáků. Bez trička, bez ponožek, bez spodního prádla. Neměl jsem na sobě prostě nic, co by mohlo nějak omezovat svobodu pohybu.

Otec si o mě dělal starosti. Nedávno jsem sice získal bakalářský titul na Rutgersově univerzitě, ovšem z hlediska výhodného postavení svého otce jsem nevykazoval žádné známky tíhnutí k práci. Nejdéle, co jsem si kdy udržel práci, byly dva měsíce a tato statistika se k hlubokému zármutku mého otce často opakovala.

Ano, táta byl opravdu znepokojen. Domníval se, že k tomu má dobrý důvod. Víte, právě jsem totiž zase dostal padáka, tentokrát ze *státní služby*. A to zrovna nebyl až tak jednoduchý počín, což si dovede jistě každý představit, můj otec obzvlášť. Proto tedy usoudil, že je nejvyšší čas na otcovský pohovor se synem.

Čerstvě inspirován článkem „Jak překlenout generační propast“, který nedávno vyšel v nějakém časopise, započal otec naši diskusi vyjádřením velkých nadějí stran dosažení obrovského úspěchu na poli architektury – a to byl asi tak jediný bod, který nějak spojil psychologii třicátých let poznamenanou velkou hospodářskou krizí s šedesátými lety hippies ve vší své nestříhané a neholené kráse.

„Synu, máš nějaké plány do budoucna?“

„To mě moc těší, že se ptáš,“ přetékal jsem bezprostředním nadšením. „Napadlo mě, že bych si vzal stopa do Mexika a jel na pobřeží Mazatlan surfovat. Nechceš jet taky?“

Moje odpověď vyvolala sopečný výbuch vzteku, který se otec jen stěží snažil potlačit. Bylo ale očividné, že skřípe zubama.

„Synu,“ řekl po chvíli, když opět získal kontrolu nad skřípějícími zuby, „to jsem zrovna na mysl neměl. Já chci vědět, jestli máš nějaké seriózní plány týkající se tvé kariéry.“

„No, přemýšlím o tom, že budu rockovým bubeníkem,“ odpověděl jsem zcela vážně. A v tu chvíli bylo opět víc než zřejmé, že mu začíná pěníť krev v žilách.

„Na ty svoje zatracený bubny sis nevydělal ani pětník,“ křičel otec.

„To není tak úplně přesný,“ chytnul jsem ho za slovo.

„Dva mizerný klučičí spolky nejsou žádná kariéra,“ oplatil mi to táta. „A teď se chceš navíc toulat po celé zemi jako nějaký vandrák!“

Marníš svůj život a nikam to nevede. Ty musíš začít přemýšlet o budování kariéry. Odejít nebo se nechat vyhodit z práce po dvou měsících je naprosto absurdní.“

Na chvíli se odmlčel, aby se trochu uklidnil. „Ježkovy zraky, Frede,“ bědoval, „ta práce ve státní službě byla dobrá.“

„Bylo to příšerný,“ protestoval jsem. „Nemáš ani ponětí, jak je ta byrokracie necitelná, přízemní, malicherná a zaostalá. Abych pravdu řekl, cítím se teď jako osvobozený.“

„Osvobozený! Osvobozený!“ Zvyšoval svůj hlas plný nedůvěry a zlosti pořád víc a víc. „Krucinál, Frede, musíš se na svůj život začít dívat víc realisticky. Ten tvůj lehkovážný přístup se musí změnit.“

„Já nejsem lehkovážný.“

„Ale nepovídej!“ Teď už tátovi fakt tekly nervy. „Vždyť ty by sis chtěl pořád jen hrát, strávit hrou všechnen svůj zatracenej čas. Jenže ty už nejsi dítě. Léta hraní jsou dávno pryč. A teď, když jsi pryč ze školy, nadešel čas, aby ses postavil na vlastní nohy, byl zodpovědný, našel si práci a vydělával na živobytí.“

„Když musím, tak pracuju,“ trval jsem na svém.

„A to je přesně ono,“ křičel táta. „Někdo ti musí pořád držet nůž pod krkem, abys pracoval. Hele, já jsem tvůj otec a vím, jak na tom jsi. Svým způsobem jsi prostě líný. Jsi schopen zajít do extrému, aby ses vyhnul práci, a pak, když už nemáš jinou šanci, pracuješ trochu víc ve snaze si to svoje zaměstnání co nejvíc zjednodušit. Místo toho, abys hlavně dělal to, co tvoje práce vyžaduje. *Ale s takovým postojem to nikam nedotáhneš!*“

Táta si vychutnával svůj triumf. Tak nakonec si přece jen prosadil svou. Pevnou rukou. Naprosto jasně. A přesvědčivě. Myslel, že dál už to bude jen otázka času. Fred bude přece brzy starší a zralejší. A nakonec přijde k rozumu a bude si poctivou prací vydělávat na živobytí.

Za zmínku stojí, že naše diskuse nakonec skončila nerozhodně – odjel jsem stopem do

Mexika a tátu jsem nechal stát opodál v New Jersey (a rozzlobeně potřásat hlavou). A to by bylo k jeho snu o překlenutí propasti asi tak všechno.

Ale v jedné věci táta pravdu měl – ano, časem jsem zestárnul, a to dost. Oženil jsem se se skvělou holkou a vzal na sebe mnoho odpovědnosti – v první řadě svého báječného syna Jakea. Mnoho let jsem učil techniku transcendentální meditace. Díky svému prvnímu podnikání jsem se dostal do magazínů *People*, *Fortune*, *Forbes*, *Newsweek* a *Wall Street Journal* a do bezpočtu dalších časopisů a novin a dával jsem rozhovory i v pořadech *Today*, *Good Morning America*, *CBC Morning News* a *NBC Evening News* a ve spoustě dalších televizních a rozhlasových programů. Díky té samé firmě jsem byl také pozván do Bílého domu. Dvakrát. Můj druhý podnik mě pak katapultoval přímo do první ligy. Firma se rozrostla na 1 100 zaměstnanců a magazínem *Inc.* byla vyhlášena jako nejrychleji rostoucí společnost v Americe s ročním obrátem 400 milionů dolarů a veřejně obchodovatelnými akciemi na burze NASDAQ.

Svůj přístup k práci jsem během těch let ani na jedinou setinu vteřiny nezměnil. Moji přátelé workholici mě pořád obviňují z toho, že jsem líný, že pořád hledám

cestičky, jak se vyhnout práci, nebo že se chci jen bavit. A já se ke všem těmto obviněním ochotně a hrdě hlásím.

Jak se totiž ukázalo, právě ty vlastnosti, které můj otec a ostatní podobně smýšlející duše odsoudili jako charakterové vady, jsou naopak raketovým palivem k dosažení astronomického úspěchu. Dokonce jsem přesvědčen i o tom, že tyto takzvané „lenivé, vizionářské a nerealistické rysy“ jsou pro pokrok celé naší civilizace i vytvoření nesmírného materiálního bohatství naprosto zásadní, nehledě na to, že jsou také klíčem k životnímu štěstí a naplnění.

Moc dobře vím, že toto stanovisko je poněkud kontroverzní. Naprosto bezostyšně se staví proti tradiční moudrosti – přičemž v tomto případě je užití slova „moudrost“ z mé strany velmi šlechetný čin. Jenže já jsem přesvědčen, že mám pravdu. A tuhle knihu jsem napsal proto, abych se o svůj názor podělil a přivedl ke štěstí, blahobytu, zdraví a naplnění i ostatní. A jak už teď asi tušíte, nehnul jsem kvůli tomu ani prstem. Místo toho jsem si radši užíval a měl se skvěle.

DŘE AŽ DO ÚMORU

DĚLÁ OTROCKOU PRÁCI

OPŘEL SE DO TOHO

MAKÁ AŽ SE Z NÍ KOUŘÍ

MÁ RUCI SEDŘENÉ PRÁCI

Kapitola 1

Práce???

*Jste mladí. A zdraví.
Tak kvůli čemu chcete pracovat?*

Z FILMU ZMATKY V ARIZONĚ

